

Der er et land så kosteligt

N.F.S.Grundtvig 1842

Thomas Laub 1917
Arr: Stephan Kaae 2019

♩ = 60

S
A

1. Der er et land så ko-ste-ligt alt un-der nør-re - li - de, kun ét, jeg véd, er

T
B

6

lan - det sligt på ver-dens ve - ster - si - de, det sært i nord er

10

tun-get ud, og til en tun - ge fin af Gud det er vist og be - skå - ret.

Der er et land så kosteligt

1. Der er et land så kosteligt
alt under nørrelide,
kun ét, jeg véd, er landet sligt
på verdens vesterside,
det sært i nord er tunget ud,
og til en tunge fin af Gud
det er vist og beskåret.

2. Det er slet ingen abildgård
og ingen blommehave:
det lysner mest kun lidt i vår,
og buskene er lave,
og lyngen løber langs ad land
med ormeflok og flyvesand,
og bøgen står i stampe.

3. Men langs med heden bække små
sig klare, vævre vinde,
de mødes tit til mægtig å,
og tit i sø de rinde,
der lege flink de fiske små,
og møllehjul i dammen gå
og varme hårde stene.

4. Og rugen gror på heden, ren
for klinte og for hejre,
og vorder mel på møllesten,
hvordan det end mon vejre,
og vorder hvidt og dagligt brød,
og råd der er mod vinternød,
mens lyngen gror på heden.

5. Når hveden fin i blommeland
for klinten går til grunde,
og når for vind og savetand
nedsynke markens lunde,
end rugen gror, og møllen går,
og heden varmer år på år,
og lyse-klynen blinker.

6. Det er slet intet fugleland
til højt i kor at sjunge,
den nattergal på nøgne sand
slår trillerne så tunge,
og lundene er kun så få,
og buskene er kun så små,
og bøgen står i stampe.

7. Dog pippe hel vemodelig
de hejler små og spage,
og klukkende opløfte sig
de agerhøns så fage,
ja, stundom og en urkok gol
i dagningen mod gylden-sol
alt på den brune hede.

8. Og aldrig har jeg hørt det før,
og heller aldrig siden,
hvor mindelig for ladedør
kan kvidre finke liden,
når jydesvenden, som jeg så,
et lille korn til fugle små
om vinterdag udskifter.

9. Og aldrig slig en tone sød
jeg hørte over vange
som den, der over heden lød
i lærkens morgensange.
Den slog så sødt og fløj så let,
som om med rugen den kun ret
på heden havde hjemme.

10. Og når da lundens fuglekor
har sommeren udsjunget,
når stormen over kolde jord
har stemmen undertvunget,
da toner end en liflig klang,
da klunger højt en svanesang
alt over brune hede.